

Ο Γιώργος Τσερδάνης σχολιάζει ελεύθερα...

ΠΑΛΑΙΑ ΚΑΙ ΣΥΓΧΡΟΝΑ

→ tserdanisg@hotmail.com

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΣΚΑΛΚΟΣ

Συγκλονισμένη από τους ΔΥΟ θανάτους η ελληνική παροικία ΚΑΙ ΦΩΤΗΣ ΞΥΔΑΣ

ΣΤΑ 50 ΧΡΟΝΙΑ συνεχούς ανασχόλησής μου με την δημοσιογραφία κι «εφημεριδοποιία» είναι η πρώτη φορά που θέλω να γράψω και μάλιστα πολλά, χωρίς να ξέρω πώς ν' αρχίσω και πόσα να πώ. Συγκλονισμένος σε μεγάλο βαθμό, όπως και πάρα πολλοί συμπατριώκοι από το άγγελμα των δύο πρόσφατων θανάτων. **Του εκδότη Θεόδωρου Σκάλκου κυρίως**, αλλά και του **Φώτη Ξύδα**, πασίγνωστου κατά την 5χρονη σχεδόν υπηρεσία του ως πρέσβης της Ελλάδος στην Καμπέρρα με έντονη συμμετοχή σε κάθε εθνική προσπάθεια κι αμέτρητες παρουσίες του σε κάθε μορφής αξιολογες εκδηλώσεις ομογένειας...

ΣΥΝΔΕΔΕΜΕΝΟΣ στενά για δεκαετίες ολόκληρες με τον Θεόδωρο Σκάλκο, έχοντας μακρές περιόδους ένταξης στην αρχισυνταξία εφημερίδων του, όπως κι αρκετούς τσακωμούς, αλλά κι επανασυνδέσεις. Με πάνω από 30 χρόνια συνολικών υπηρεσιών μου στην «Νέα Πατρίδα» και «Ελληνίς» και στον «Κήρυκα» βεβαίως στον οποίο είχα ενταχτεί, (1967) τρία χρόνια πριν τον αναλάβει κατά 50% αρχικά και στην συνέχεια ως απόλυτος ιδιοκτήτης του.

ΘΑΡΡΑΛΕΟΣ με απίθανα κατορθώματα, αλλά και πρωτοπόρος στις τεχνικές εξελίξεις στο χώρο του Παροικιακού Τύπου, ήταν αυτός που πρωτοτύπωσε ελληνική εφημερίδα της Αυστραλίας (Νέα Πατρίδα) με σύστημα όφφ σερ, εγκαταλείποντας τις ξεπερασμένες μεταλλικές σελίδες που γέμιζαν με κείμενα γραμμένα σε διάφορου μήκους γραμμές από μόλυβδο. Κι αυτή ήταν η αρχή. Οποιαδήποτε νέα εφεύρεση προέκυπτε στο χώρο έσπευδε να την υιοθετήσει.

ΤΟΝ ΕΖΗΣΑ από το 1969 όταν μετά την πρώτη δημοσιογραφική διαετία μου στον Πανελλήνιο (τότε) Κήρυκα, εντάχτηκα στην Νέα Πατρίδα του. Όπου και για πρώτη φορά έλαβα τον τίτλο του Αρχισυντάκτη. Αλλά και του ιδρυτή από δημοσιογραφικής πλευράς, ενός εντύπου. Που δεν ήταν άλλο από το «Ελληνίς». Την ιδέα για την ίδρυσή του υιοθέτησε αμέσως ο Θεόδωρος φέρνοντάς μου μια δέσμη από κενές σελίδες

μεγέθους περιοδικού και λέγοντάς μου: Γέμισέ τες και προχωράμε. Όταν αργότερα και γράφοντας με τέσσερα ψευδώνυμα στο «Ελληνίς» (συν μια ιστορικής σημασίας συνέντευξη σε συνέχειες με τον Γιώργο Ζαντιώτη συνιδρυτή της ομάδας Πανελληνιος (Σ.Ολύμπικ, αργότερα) τόλμησα να ζητήσω ένα – δυό σεντς ως ποσοστά από τις πωλήσεις αντιτύπων του Ελληνίς που πήγαιναν καλά η απάντηση ήταν: **Αύξηση στο θμισθό να πάρεις. Ποσοστά δεν γίνεται!**

ΔΕΝ ΘΕΛΩ όμως να παρασυρθώ γράφοντας τις αμέτρητες κι άμεσες δικές μου εμπειρίες πολλές από τις οποίες περιλαμβάνουν ΙΣΤΟΡΙΚΑ για την Παροικία, αλλά και για τον Ελληνισμό γεγονόςτα. Όπως και ξεκαρδιστικά, ή και αξιοθαύμαστα περιστατικά. Κι ενώ υπόσχομαι για όλα να γράψω προσεχώς, αυτό που τώρα προέχει είναι ο συγκλονισμός από τον απρόσμενο θάνατο του Θεόδωρου Σκάλκου, τον οποίο συνάντησα 5-6 φορές τους τελευταίους μήνες, τις περισσότερες από αυτές στην Ψησταριά του Μάρικβιλ. Και, δεν κρύβω, ότι προσφέρθηκε να συμπαρασταθεί σε κάποια προβλήματα που γνώριζε ότι μ' απασχολούσαν. Ενώ η - για μια ακόμη φορά - επαγγελματική επανασύνδεση μας ήταν εκτός συζητήσεως από την δική μου πλευρά.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ του δύσκολα μπορεί να γίνει πιστευτός. Στις πρόσφατες συναντήσεις ήταν γεμάτος ζωή, αλλά και με σχέδια για νέες επιχειρήσεις και έργα που άρχιζαν όπου νάναι. Κι όπως τέλεια αποδίδει στο συλλυπητήριο μήνυμά του ο Γιώργος Αντωνίου κι ως τα 200 να ζούσε θα είχε χίλια δυό έργα – κυρίως επιχειρηματικά – να φέρει εις πέρας. Κι' ας μου επιτραπεί μ' εντελώς καλή πρόθεση κι ελπίζοντας ότι δεν θα περεξηγηθώ να προσθέσω παραποιημένους τους γνωστούς στίχους του γράφοντας **“και τώρα πως θάναη η Παροικία μας χωρίς Σκάλκο; Ο άνθρωπος αυτός ήταν μια κάποια λύση - κι αντίδοτο στην παροικιακή μας πλήξη!”**

ΔΣ' ΕΙΝΑΙ 'ΛΑΦΡΥ το χώμα που θα τον σκεπάσει στην χώρα όπου έδρασε κι έγραψε την ιστορία του Με ειλικρινή συλλυπητήρια προς τα παιδιά του, αδελφούς του και λοιπούς συγγενείς. Ιδιαίτερα στην κορούλα του **Δήμητρα το βασικό οικογενειακό του στέλεχος και ψυχικό του αποκούμπι των τελευταίων ετών, που γθές τον αποχαιρέτησε δημόσια μ' ένα ολοσέλιδο ύμνο που έφερε δάκρυα στα μάτια όσων τον διάβασαν..**

ΚΑΛΟ ΤΑΞΕΙΔΙ ΑΞΕΧΑΣΤΕ ΦΙΛΕ ΦΩΤΗ

ΧΩΡΙΣ την παραμικρή υποχώρηση του συγκλονισμού από το άγγελμα θανάτου του Θεόδωρου Σκάλκου που παρά την προχωρημένη ηλικία του φαινόταν ότι είχε ακόμη χρόνια μπροστά του, μού ήρθε κατακέφαλα και πολύ θλιβερό «καπάκι» όπως λένε οι νεοέλληνες, η είδηση θανάτου του αγαπημένου φίλου Φώτη Ξύδα. Τον οποίον η διπλωματική καταξίωση, κι ο τίτλος του εξοχώτατου πρέσβη της Ελλάδος στην Καμπέρρα κι αργότερα στην Άγκυρα, υπήρξαν δευτερεύοντες συντελεστές της φιλίας που αναπτύχθηκε μεταξύ μας, κατά την διάρκεια της παραμονής του στην Αυστραλία. Αλλά και μετά από αυτήν. Με τελευταία συνάντησή μας (και σύγκρουση στο τάβλι) πριν ενάμισυ χρόνο σε παραθαλάσσιο στέκι της Μυτιλήνης.

ΚΡΙΜΑ, που ο χώρος που έμεινε στην σελίδα το'υτη με περιορίζει σε λίγα μόνο λόγια για τον Φώτιο Ξύδα τον χαρακτήρα, την προσφορά του στην Ομογένεια και ιδιαίτερα τον Πατριωτισμό του, επαίνεσαν έντονα στην ραδιοφωνική μου εκπομπή της Τετάρτης, τόσο ο γνωστότερος των ομογενών της Καμπέρρας Ντίνο Νίκιας, όσο και ο ενρικόμομος στην Αυστραλία για διακοπές, πρώην Ύπατος Αρμοστής της Κύπρου στην Αυστραλία Αχιλλέας Αντωνιάδης.

Ο ΦΩΤΗΣ ΞΥΔΑΣ, πριν τις θητείες του ως πρέσβης στην Καμπέρρα και Άγκυρα, είχε διατελέσει Πρόξενος της Ελλάδος στην Κωνσταντινούπολη. Αν κι ο πατέρας του ήταν Χιώτης, καταστηματούχος στην Μυτιλήνη, ο ίδιος γεννημένος στην Μυτιλήνη δήλωνε πάντοτε φανατικός Μυτιληνός. Και τόσο αυτή η ομοιότητά μας όσο και το γεγονός ότι υπήρξε κι αυτός υδατοσφαιριστής του Ναυτικού Ομίλου Μυτιλήνης, θεμελίωσαν την φιλία μας. Έφυγε νωρίς για τα σημερινά δεδομένα, έχοντας μόλις πριν λίγα χρόνια χάσει την σύζυγό του, ένας από τους πιο αξιαγάπητους ανθρώπους που μπορούσε να συναντήσει κανείς. Κι αφήνοντας χωρίς γονείς τον Κωνσταντίνο του, τον οποίο λάτρευε κι αποκαλούσε «το γιοκαρδέλι μου».

ΚΑΛΟ ΤΑΞΕΙΔΙ αξέχαστε Φώτη μου, ενχόμενος την Εξ'Υψους παρηγορία στον Κωνσταντίνο σου, αλλά και στην μητέρα σου που βρίσκεται εν ζωή και οδύρεται για την απώλεια του μοναχογιού της. .